

1949. Турске од 1961. Грчке од 1968. и др.) док неки други не помињу овај израз, али фактички садрже овај увод (Устав Шведске, Финске, Ирске, ДР Немачке од 1949. Пољске од 1952., Румуније од 1952., Бугарске од 1971., као и југословенски устави од 1963., и 1974. Поред ових устава има и оних који немају преамбуле, већ садрже само нормативни део (нпр. Устав Белгије из 1831., Холандије, Луксембурга, Аустрије, Италије и др.). По својој форми преамбуле нису изражене правно, у облику норми, већ је њихов текст шири, тече континуирано и излази из оквира и обима норме. Али не само по форми, него и по језику, дикцији и стилу писања, преамбуле се разликују од норми јер уместо прецизне правне терминологије користе описан, декларативан начин изражавања. Преамбуле имају различиту садржину и у њима се открива и порекло самог устава, онај ко га доноси. То је најчешће народ, иза устава стоји воља народа као у Преамбули Устава САД-е од 1787. Неки уставни се позивају и на Бога, истичу да се доносе у име његове милости па се служе религиозном реториком у преамбули да би открили и објаснили своје порекло. Осим ознаке порекла, неке преамбуле се упуштају и у ближу или даљу историју народа и у њој, њеној славној традицији и величању њених успеха и борби налазе инспирацију за доношење устава. Неки уставни се везују и за водећу улогу и визионарске моћи и способности својих вођа – Мао Це Тунга у Кини или Хо Ши Мина у ДР Вијетнаму.

У уставима држава које су извеле револуције се истиче и тај моменат и то у виду осуда неправди ранијег режима, његове диктатуре, корупције, непотизма или капиталистичке експлоатације, империјализма па и феудализма. Устави некадашњих социјалистичких држава (Пољске, Румуније, Мађарске и др.) у својим преамбулама осуђују капиталистичкоексплоататорски систем а неки други (ДР Вијетнама, Кине, Монголије) говоре и о борби против империјализма и колонијализма. Устав Републике Србије од 2006. у својој преамбули истиче државотворну традицију српског народа (и равноправност свих њених грађана) и одлучност да се Косово и Метохија брани као неotuђиви део Србије и њених државних интереса.

У вези сваке преамбуле се поставља и питање њене правне природе. Преовлађује став да она нема нормативни карактер јер претходи уставним нормама, долази пре њих, налази се на самом почетку устава. Она нема нормативни карактер јер није изложена у облику правних норми, већ је више дата у једној академској форми, декларативно изложена и са посебном дикцијом и фразама које нису својствене